

Брюксел, 20.7.2016 г.
COM(2016) 505 final

**СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ, СЪВЕТА
И НАЦИОНАЛНИТЕ ПАРЛАМЕНТИ**

**относно предложението за директива за изменение на Директивата относно
командирането на работници във връзка с принципа на субсидиарност, в
съответствие с Протокол № 2**

1. ВЪВЕДЕНИЕ

В политическите си насоки¹ Комисията се ангажира да насърчава по-задълбочен и по-справедлив вътрешен пазар. Европейският съюз създаде и осигури функционирането на вътрешен пазар, почиващ на силно конкурентна социална пазарна икономика, която има за цел пълна заетост и социален прогрес.

Във връзка с това и в съответствие с работната си програма за 2016 г., на 8 март 2016 г. Комисията прие предложение² за целево преразглеждане на Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници³. Основанията за действие и за политическите избори, направени в предложението, са разработени в обяснителния меморандум, в съображенията на предложената директива и в доклада за оценка на въздействието⁴, който придружава предложението.

По същество целта на предложението е да гарантира, че упражняването на свободното предоставяне на услуги в Съюза се извършва при условия, които осигуряват равнопоставеност за предприятията и зачитане на правата на работниците. Комисията смята, че Директива 96/71/ЕО, 20 години след приемането ѝ, вече не осигурява такива условия в настоящия икономически и социален контекст в държавите членки. Ето защо тя представи предложение за законодателни действия. Предложението на Комисията цели разрешаването на конкретните проблеми, установени от ограничен брой целенасочени изменения на Директива 96/71/ЕО.

Протокол № 2 към договорите относно прилагането на принципите на субсидиарност и пропорционалност дава възможност на националните парламенти да представят мотивирани становища, когато считат, че даден проект на законодателен акт не е съобразен с принципа на субсидиарност⁵. Когато мотивираните становища на националните парламенти представляват най-малко една трета от общия брой на предоставените им гласове⁶, Комисията трябва да преразгледа своето предложение. Въз основа на това преразглеждане Комисията може да реши да поддържа предложението, да го измени или да го оттегли, като трябва да мотивира решението си.

В рамките на крайния срок, установен в член 6 от Протокол № 2, четиринадесет камари на национални парламенти изпратиха мотивирани становища до Комисията с изявление, че предложението на Комисията, представено на 8 март 2016 г., не е

¹ http://ec.europa.eu/priorities/publications/president-junckers-political-guidelines_bg

² Документ COM(2016) 128 final, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016PC0128&qid=1459769597959&from=EN>.

³ Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги, ОВ L 18, 21.1.1997 г., стр. 1.

⁴ Документ SWD(2016) 52 final.

⁵ Националните парламенти разполагат с осем седмици, в рамките на които да представят мотивирано становище относно даден проект на законодателен акт, считано от датата на предоставянето му на официалните езици на Съюза.

⁶ Всеки национален парламент разполага с два гласа. При двукамарна парламентарна система всяка от камарите разполага с един глас.

съобразено с принципа на субсидиарност, като с това задействаха процедурата, предвидена в член 7, параграф 2 от споменатия по-горе протокол. Целта на настоящото съобщение е да отговори на изразените опасения, доколкото те имат отношение към принципа на субсидиарност.

В тази връзка Комисията би искала да припомни, че заздравяването на връзките и изграждането на ново партньорство с националните парламенти като начин да доближи Съюза до неговите граждани е един от приоритетите ѝ⁷. Комисията отдава голямо значение на по-задълбоченото познаване на отделните държави в рамките на институциите и на изграждането на взаимно разбирателство и ефективни комуникационни канали между националното и европейското равнище⁸.

2. ПРОЦЕДУРА

Процедурата по член 7, параграф 2 от Протокол № 2 се отнася единствено до принципа на субсидиарност, предвиден в член 5, параграф 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС)⁹. Ето защо в мотивираните становища по смисъла на член 6 от Протокол № 2 националните парламенти трябва да изложат причините, поради които считат, че даден проект на законодателен акт не е съобразен с този принцип.

В рамките на крайния срок, установен в член 6 от Протокол № 2, четиринадесет камари на единадесет държави членки представиха мотивирани становища, като с това задействаха механизма за контрол на субсидиарността, предвиден в член 7, параграф 2 от Протокол № 2. Камарите са следните (в скоби е обозначен броят на гласовете): Камара на депутатите на Румъния (1), Сенат на Румъния (1), Камара на депутатите на Чешката република (1), Сенат на Чешката република (1), Сейм на Република Полша (1), Сенат на Република Полша (1), Сейм на Република Литва (2), Парламент на Кралство Дания (2), Сабор на Република Хърватия (2), Сейм на Република Латвия (2), Народно събрание на България (2), Национално събрание на

⁷ Политически насоки за Комисията, точка 10 „Съюз на демократична промяна“, последния параграф: *„Отношенията с националните парламенти за мен са от голямо значение, по-специално що се отнася до прилагането на принципа на субсидиарност. Възнамерявам да проуча начини за подобряване на взаимодействието с националните парламенти като начин за доближаване на Европейския съюз до неговите граждани“.*

⁸ В писмата за възлагане на пълномощия на всички членове на Комисията председателят на Комисията посочи следното: *„Искам всички комисари да поемат ангажимент за ново партньорство с националните парламенти: те заслужават особено внимание и аз искам (...) важните предложения или инициативи да бъдат представяни и обяснявани в националните парламенти от членовете на Комисията. Това следва да ни позволи по-задълбоченото познаване на отделните държави в рамките на институциите ни и изграждането на взаимно разбирателство и ефективни комуникационни канали между националното и европейското равнище“.*

⁹ Член 5, параграф 3 от ДЕС: *„По силата на принципа на субсидиарност, в областите, които не попадат в неговата изключителна компетентност, Съюзът действа само в случай и доколкото целите на предвиденото действие не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите членки, както на централно, така и на регионално и местно равнище, а поради обхвата или последиците от предвиденото действие могат да бъдат по-добре постигнати на равнището на Съюза.“*

Унгария (2), Парламент на Република Естония (2) и Национален съвет на Словашката република (2). Тези мотивирани становища представляват 22 гласа¹⁰.

Освен това шест национални парламента (испанският Cortes Generales, италианският Camera dei Deputati, португалският Assembleia da República, House of Commons на Обединеното кралство, френският Sénat и италианският Senato della Repubblica) изпратиха становища в рамките на политическия диалог, в които предложението се счита предимно за съвместимо с принципа за субсидиарност.

Комисията публично потвърди задействането на механизма, предвиден в член 7, параграф 2 от Протокол № 2, на 11 май 2016 г., денят след изтичането на срока, определен в член 6 от Протокол № 2.

В съответствие с ангажимента си да гарантира, че националните парламенти имат силен глас в процеса на определяне на европейските политики, Комисията внимателно анализира мотивираните становища. Преди да изготви заключенията си, тя имаше преки контакти с националните парламенти относно повдигнатите въпроси, по-специално по време на заседанията на Конференция на комисиите по европейски въпроси (КОСАК) на 13 юни 2016 г., когато се проведе предварително обсъждане с фокус върху процедурните аспекти, и на 11 юли 2016 г., когато се проведе дискусия по същество в рамките на по-широк дебат относно социалното измерение на ЕС.

3. ПРЕДЛОЖЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ЗА ДИРЕКТИВА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ДИРЕКТИВАТА ОТНОСНО КОМАНДИРОВАНЕТО НА РАБОТНИЦИ

Предложението на Комисията от 8 март 2016 г. за директива за изменение на Директивата от 1996 г. относно командироването на работници се базира върху правното основание за вътрешния пазар, и по-специално член 53, параграф 1 и член 62 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Командироването по дефиниция е от трансгранично естество. Всяка дейност по командироване поражда последици в най-малко две държави членки. От правилата за командироване по необходимост произтичат права и задължения между хората в различни държави членки – т.е. между работодателя в държавата членка на произход и работника, който временно пребивава в друга държава членка. Освен това при определени обстоятелства от получателя на услугата във втората държава членка може да бъде потърсена съотговорност.

Следователно командироването на работници играе важна роля на вътрешния пазар, особено при трансграничното предоставяне на услуги. Европейската комисия е ангажирана със засилването на вътрешния пазар, което значи, наред с другото, че свободата на предоставяне на услуги по принцип и в частност тази за предоставянето на услуги по командироване на работници трябва да бъде насърчена. Това е възможно единствено ако законодателната рамка, в която се осъществява командироването, предоставя ясни, справедливи и пораждани правно действие правила.

¹⁰ Необходимият праг за задействане на механизма, предвиден в член 7, параграф 2 от Протокол № 2, е 19 гласа.

С предложението на Комисията се въвеждат три основни промени спрямо директивата от 1996 г.:

- Първо, в предложението се посочва, че всички правила за заплащането, които са задължителни в приемащата държава членка, се прилагат и по отношение на работниците, командироваани в тази държава членка. Правилата, установени със закон или с общоприложими колективни споразумения, стават задължителни за командированите работници във всички икономически сектори. Когато държавите членки, в съответствие с националните си правила и практики, изискват от предприятията да сключват договори за подизпълнение само с предприятия, които предоставят на работниците си същите условия на заплащане като тези, приложими за основния изпълнител, предложението дава възможност на държавите членки да прилагат такива правила и по отношение на предприятията, командировани работници на тяхна територия.

- Второ, в предложението се предвижда, че условията, които се прилагат към трансграничните агенции за наемане на работници, трябва да бъдат условията, които в съответствие с член 5 от Директива 2008/104/ЕО се прилагат към националните агенции за наемане на работници.

- Трето, в предложението се предвижда, че когато очакваната продължителност на командироването надвишава 24 месеца или когато ефективната продължителност на командироването надвишава 24 месеца, приемащата държава членка се счита за държавата, в която обичайно се извършва работата. Прилагайки правилата на Регламента Рим I¹¹, към трудовия договор на такива командировани работници се прилага трудовото право на приемащите държави членки, ако страните по договора не са избрали друго приложимо право.

В предложението не са обхванати въпроси, попадащи в приложното поле на Директивата от 2014 г. за осигуряване на изпълнението, насочена към оптимизиране на инструментите за противопоставяне и санкциониране на заобикалянето и измамите, свързани с командироването на работници. Вместо това тя е насочена към въпросите, които са част от регулаторната рамка, определена от първоначалната директива от 1996 г. Поради това предложението за целево преразглеждане на директивата от 1996 г. и Директивата за осигуряване на изпълнението се допълват и взаимно се подсилват.

4. ПРЕГЛЕД НА СУБСИДИАРНОСТТА

4.1. Принципът на субсидиарност и Протокол № 2

Съгласно установената практика на Съда на Европейския съюз¹² съдебният контрол за спазването на принципа на субсидиарност изисква да се определи дали въз основа на конкретни обстоятелства законодателят на Съюза е можел да приеме, че целите на предвиденото действие могат да бъдат постигнати по-добре на равнището на Съюза. Следователно Съдът признава на институциите на Съюза определена свобода при преценката на спазването на принципа на субсидиарност.

¹¹ Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (ОВ L 177, 4.7.2008 г., стр. 6).

¹² Дело C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, точка 218.

Същото правно решение се изисква при преразглеждането на законодателни предложения на Комисията по силата на Протокол № 2.

По смисъла на член 6 от Протокол № 2 националните парламенти трябва да изложат причините, поради които считат, че даден проект на законодателен акт не е съобразен с принципа на субсидиарност. Следователно настоящото преразглеждане се свежда до проверка дали целта на предложената директива за изменение може да се постигне по-добре на равнището на Съюза.

Предвид това, че всички изтъкнати от националните парламенти аргументи ще изиграят роля в контекста на законодателния процес, Комисията възнамерява да ги разгледа подробно един по един чрез писмено общуване със съответните парламенти в рамките на „политическия диалог“.

4.2. Изразени от националните парламенти опасения във връзка със субсидиарността

Изтъкнатите в мотивираните становища на националните парламенти аргументи относно субсидиарността са следните:

- съществуващите правила са достатъчни и адекватни (точка 4.2.1.);
- равнището на Съюза не е подходящото равнище на намеса (точка 4.2.2.);
- в предложението не се признават изрично компетентностите на държавите членки по отношение на заплащането и условията за работа (точка 4.2.3.);
- обосновката, представена в предложението по отношение на принципа на субсидиарност, е твърде кратка (точка 4.2.4.);

4.2.1. Съществуващите правила са достатъчни и адекватни

Няколко национални парламента твърдят, че действащите правила са адекватни най-малко всеки път, когато действащата директива дава на държавите членки възможността да надхвърлят общите правила (разширяването на колективните трудови договори отвъд строителния сектор, наети чрез агенции за временна заетост работници). Парламентът на Република Естония излага подобен довод по отношение на условията на труд на командированите работници.

Целта на предложението е да увеличи равнопоставеността между националните и трансграничните доставчици на услуги и да гарантира, че работниците, извършващи работа на едно и също място, са защитени със същите задължителни правила, без значение дали са местни или командировани работници, във всички стопански сектори. Фактът, че държавите членки имат възможността, но не са задължени да прилагат подобни правила в други сектори освен в строителния, не способства за цялостното постигане на целта. В действителност дадена държава членка може при подобни обстоятелства да избере да не стори това и по този начин да не предостави равнопоставеност и адекватна защита на командированите работници в тези други сектори. Задължението всички държави членки да прилагат правилата във всички стопански сектори не може да бъде определено на национално равнище, а трябва да бъде установено на равнището на Съюза. Ето защо Комисията счита, че целта на предложението по тази точка може да бъде постигната по-добре на равнището на Съюза.

Същото важи и по отношение на задължението на държавите членки да прилагат еднакви условия спрямо работниците, наети чрез трансгранични агенции за временна заетост, и онези, наети чрез национални агенции за временна заетост.

Народното събрание на Република България, Сенатът на Чешката република, Парламентът на Република Естония, Националното събрание на Унгария, Сеймът на Република Литва, Сеймът на Република Латвия, Камарата на депутатите на Румъния и Националният съвет на Словашката република твърдят, че привеждането в съответствие на заплатите във всички държави членки следва да бъде в резултат на бъдещото икономическо развитие, а не вследствие на законодателната дейност на Съюза. В това отношение следва да се отбележи, че предложението няма за цел да привежда в съответствие заплатите във всички държави членки. Предложението гарантира единствено, че правилата за заплащане, които са задължителни в приемащата държава членка, се прилагат и по отношение на работниците, командироваани в тази държава членка. Освен това фактът, че икономическото развитие може с времето да доведе до по-голямо сближаване в равнищата на заплащане, не премахва необходимостта да се гарантират и в междинния период равнопоставеност за предприятията и подходяща защита за командированите работници.

4.2.2. Подходящо равнище на намеса

Във всички мотивирани становища, с изключение на това на датския парламент, се твърди, че целта на действието може да бъде постигната по-добре на равнището на държавите членки или че Комисията не е доказала в достатъчна степен, че действието може да бъде постигнато по-добре на равнището на Съюза.

Някои от националните парламенти, представили мотивирани становища, твърдят, че такъв по-конкретно е случаят с някои от предложените правила: разширяването на приложимостта на общозадължителните колективни трудови договори отвъд строителния сектор (Народното събрание на България, Камарата на депутатите и Сенатът на Чешката република) и правилата относно веригите от подизпълнители и работниците, наети чрез агенции за временна заетост (Сеймът и Сенатът на Република Полша). Националното събрание на Унгария счита, че въвеждането в предложението на понятието за „възнаграждение“ вместо настоящото понятие за „минимални ставки на заплащане“ не носи никаква добавена стойност поради предполагаемата липса на яснота в понятието за възнаграждение.

Както е посочено в раздел 3, целите на предложението са да се улесни правилното функциониране на вътрешния пазар, и по-конкретно да се насърчи свободата на предоставяне на услуги, като същевременно се увеличи равнопоставеността между националните и трансграничните доставчици на услуги и се осигури адекватна защита на командированите работници и повече яснота и предвидимост на правната рамка, приложима за командированите работници. Комисията счита, че тези цели са взаимнозависими и могат да бъдат постигнати по-добре на равнището на Съюза. Ако държавите членки действат едностранно на държавно равнище въз основа на целевите промени, предложени в проекта на законодателен акт, действието им може да доведе до фрагментиране на вътрешния пазар по отношение на свободата на предоставяне на услуги.

Още чрез приемането на директивата от 1996 г., както и по-късно чрез приемането на Директивата за осигуряване на изпълнението, законодателят на Съюза бе преценил, че насърчаването на свободата на предоставяне на услуги при

същевременно увеличаване на равнопоставеността между националните и трансграничните доставчици на услуги и осигуряването на адекватна защита на командированите работници ще се постигнат по-добре на равнището на Съюза. Законодателят на Съюза установи регулаторна рамка за командироване на работници на равнището на Съюза, като взе предвид трансграничния характер на това командироване и факта, че ако държавите членки действат едностранно, на държавно равнище, действията им могат да доведат до фрагментиране на вътрешния пазар по отношение на свободата на предоставяне на услуги.

Чрез предложението си Комисията улеснява упражняването на правата, залегнали в член 57 от ДФЕС, съгласно който всяко лице, което предлага услуги, има право, за да ги осъществява, временно да упражнява своята дейност в държавата членка, където се предоставя услугата, при същите условия, каквито тази държава прилага спрямо своите собствени граждани.

Самостоятелно действие от страна на държавите членки не би могло да доведе до постигането на друга важна цел на мерките: да въведе правна съгласуваност в целия вътрешен пазар и яснота в правната рамка, приложима за командированите работници, тъй като осигурената им защита би се различавала в зависимост от подхода на приемащата държава членка. В действителност фактът, че правната рамка не е достатъчно хармонизирана на равнището на Съюза, допринася за непознаването на предоставените права както от страна на работниците, така и от страна на предприятията ползватели и на агенциите за временна заетост.

Поради изложените по-горе причини Комисията счита, че целите на предложението ѝ могат да бъдат постигнати по-добре на равнището на Съюза.

4.2.3. Липса на изрично признаване на компетентностите на държавите членки

Според датския парламент загрижеността относно субсидиарността се дължи на факта, че в предложението, за разлика от Директива 96/71/ЕО, не се споменава изрично компетентността на държавите членки, доколкото се засягат определенията за заплащане и условията на наемане на работа.

При все това предложението на Комисията изцяло и категорично зачита компетентността на държавите членки да определят възнаграждението и другите условия на наемане на работа в съответствие с националното им право и практика, и изрично заявява това. В съображение 12 е потвърдено, че е „в компетентностите на държавите членки да определят правила относно възнагражденията в съответствие със своето право и своята практика“. Освен това в първия параграф на текста, предложен в замяна на член 3, параграф 1, се пояснява, че условията за наемане на работа, приложими към командированите работници в държавата членка, в която се извършва работата, са онези, които са установени със закон или с общоприложими колективни споразумения. В предложеното изменение възнаграждение означава: „всички елементи на възнаграждението, определени за задължителни от националните закони, подзаконови или административни разпоредби, колективни трудови договори или арбитражни решения, които са били обявени за общоприложими, и/или при отсъствие на система за обявяване, че дадени колективни трудови договори или арбитражни решения са общоприложими, други колективни трудови договори или арбитражни решения по смисъла на параграф 8, втора алинея в държавата членка, на чиято територия е командирован работникът“.

Следователно в предложението възнаграждението не се урежда и не се определя, нито се определят негови съставни елементи, на равнището на Съюза. В предложението единствено се предвижда, че правилата за заплащане, определени от държавата членка, следва да се прилагат по недискриминационен начин към местните и към трансграничните доставчици на услуги и към местните и командированите работници.

Датският парламент твърди също, че предложението поражда съмнения относно компетентността на държавите членки да определят условията за наемане на работа, приложими към работниците, наети чрез агенции за временна заетост. Датският парламент не оспорва възможността Съюзът да действа в тази област или факта, че настоящата възможност, предоставена чрез директивата от 1996 г., в предложението става задължителна. Според датския парламент това, което би могло да подрони националната компетентност, е подходът, изразяващ се в изрично позоваване на член 5 от Директива 2008/104/ЕО.

За да се улесни трансграничното предоставяне на услуги от страна на агенциите за временна заетост, като същевременно се увеличи равнопоставеността и адекватната защита на работниците, наети чрез агенции за заетост, е целесъобразно да се предвиди, че на работниците, наети чрез агенции за временна заетост, се дават същите права като онези, предвидени с Директива 2008/104/ЕО за работниците, наети чрез национални агенции за временна заетост. Този принцип не засяга компетентността на всяка държава членка да определя тези права.

4.2.4. Липса на обосновка

Няколко национални парламента твърдят, че Комисията не изпълнява изискванията по член 5 от Протокол № 2 към договора¹³, който предвижда, че всеки проект на законодателен акт се обосновава по отношение на принципите на субсидиарност и пропорционалност, тъй като смятат обосновката в обяснителния меморандум в предложението за твърде кратка.

Това бе посочено от Народното събрание на България, Камарата на депутатите на Чешката република, Сената на Чешката република, Сабора на Република Хърватия, Националното събрание на Унгария, Сейма на Република Латвия, Сейма на Република Полша, Сената на Румъния и Националния съвет на Словашката република.

Съгласно установената практика на Съда на Европейския съюз¹⁴ задължението по член 296, втора алинея от ДФЕС да се посочват причините, които са в основата на правните актове, означава, че съответните мерки трябва да съдържат изложение на причините, накарали институцията да ги приеме, така че Съдът да може да упражни своето контролно правомощие, а държавите членки и заинтересованите лица да могат да узнаят при какви условия институциите на Съюза са приложили

¹³ В член 5 от Протокол № 2 се предвижда, че „всеки проект на законодателен акт се обосновава по отношение на принципите на субсидиарност и пропорционалност. Всеки проект на законодателен акт следва да съдържа подробно становище с описание на елементи, които позволяват да се оцени спазването на принципите на субсидиарност и на пропорционалност. Това подробно становище следва да съдържа елементи, които позволяват да се оцени финансовият ефект на проекта, а когато става въпрос за директива, нейните последици от гледна точка на законодателните действия, които държавите членки трябва да предприемат, включително и последиците върху регионалното законодателство, когато е уместно“.

¹⁴ Дело Германия/Парламент и Съвет (С-233/94, ЕУ:С:1997:231, точка 25).

Договора. По същото решение Съдът е приел имплицитни и доста ограничени доводи като достатъчни, за да се обоснове съответствие с принципа на субсидиарност. В свое по-скорошно решение Съдът изясни, че съответствието със задължението да се посочат причини по отношение на спазването на принципа на субсидиарност трябва да бъде оценявано не само във връзка с текста на оспорвания акт, но и във връзка с контекста и обстоятелствата за всеки конкретен случай¹⁵. По-конкретно Съдът разглежда въпроса дали предложението на Комисията и оценката на въздействието му съдържат достатъчно информация, която ясно и недвусмислено показва предимствата от предприемането на действия по-скоро на равнището на Съюза, отколкото на равнището на държавите членки¹⁶.

В конкретния случай в обяснителния меморандум се заявява по отношение на субсидиарността: „Изменението на съществуваща директива може да бъде направено само чрез приемането на нова директива“. Макар и това изявление да е кратко, то е допълнено от съображенията на проекта за директива и от придружаващия го доклад за оценка на въздействието.

От съображенията на проекта за директива става ясно защо се изисква действие на равнището на Съюза, за да се подобри регулаторната рамка на Съюза по отношение на командироването на работници в някои отношения.

Както беше вече посочено, в съображение 12 се изяснява, че остава „в компетентностите на държавите членки да определят правила относно възнагражденията в съответствие със своето право и своята практика“.

Освен това в доклада за оценка на въздействието, който придружава предложението, се предоставя по-подробна оценка по отношение на принципите на субсидиарност и на пропорционалност в предложението¹⁷.

¹⁵ Дело C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, точка 225. Вж. също решението по дело *Естония/Парламент и Съвет* (C-508/13, EU:C:2015:403, точка 61).

¹⁶ Дело C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, точка 226.

¹⁷ Точка 2.6 от този доклад гласи: „Законодателната рамка за командироване на работници между държави членки може да бъде установена само на равнището на ЕС. Целите са да се улесни трансграничното предоставяне на услуги по отношение на командироването на работници чрез подобряване на яснотата и прозрачността на приложимите правила на пазара на труда в държавата членка или държавите членки, приемаща/и командированите работници; да се осигури равнопоставеност на конкуренцията при предоставянето на услуги между командированите дружества и местните дружества в приемащата държава членка, като същевременно се гарантира, че командированите работници имат адекватно равнище на защита, когато работят в приемащата държава членка. Целесъобразно е действие на ЕС под формата на директива, за да се насърчи свободата на трансграничното предоставяне на услуги въз основа на член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Понастоящем директивата предоставя единна регулаторна рамка в целия ЕС, определяйки основен набор от разпоредби за защита в приемащата държава членка, които да се прилагат по отношение на командированите работници независимо от тяхната същност. Ето защо, при пълно зачитане на принципа на субсидиарност, държавите членки и социалните партньори на подходящото равнище остават отговорни за разработването на трудовото си законодателство, организацията на системите за определяне на работните заплати и на равнището на възнагражденията и съставните му елементи, в съответствие с националното им право и практика. Предвижданата инициатива не променя този подход. Следователно тя защита принципите на субсидиарност и на пропорционалност и не накърнява компетентността на националните власти и социалните партньори“.

Комисията счита, че тази информация е достатъчна да позволи и на законодателя на Съюза, и на националните парламенти да преценят дали този проект на законодателен акт е съобразен с принципа на субсидиарност.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

С оглед на посоченото по-горе Комисията стига до заключението, че нейното предложение от 8 март 2016 г. за целево преразглеждане на Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници е съобразено с принципа на субсидиарност, предвиден в член 5, параграф 3 от ДЕС, и че не се налага оттеглянето или изменението му. Поради това Комисията продължава да го поддържа.

Комисията ще продължи с националните парламенти политическия си диалог по отношение на аргументите, нямащи отношение към спазването на принципа на субсидиарност, и има готовност да проведе с Европейския парламент и Съвета дискусия относно изразените опасения с цел предложената директива да бъде приета.